

Druga strona postępowania: Ministre de la Transition écologique, Premier ministre

Pytania prejudycjalne

Czy rozporządzenie z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych ⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie przyjęło, w interesie zdrowia publicznego i środowiska, przepisy ograniczające w dziedzinie praktyk handlowych i reklamy takie jak te przewidziane w art. L. 522–18 i L. 522–5-3 code de l'environnement? W stosownym przypadku, pod jakimi warunkami państwo członkowskie może przyjąć takie przepisy?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych (Dz.U. 2012, L 167, s. 1).

Odwołanie wniesione w dniu 5 marca 2021 r. przez Fakro sp. z o.o. od wyroku Sądu dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie T-515/18, Fakro / Komisja

(Sprawa C-149/21 P)

(2021/C 182/63)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Fakro sp. z o.o. (Przedstawiciele: A. Radkowiak-Macuda, Z. Kiedacz, radcy prawni)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, Rzeczpospolita Polska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu w części tj. w zakresie pkt 1 wyroku;
- wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie i stwierdzenie nieważności Decyzji Komisji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach pierwszego zarzutu, który dzieli się na dwie zasadnicze części, wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył art. 105 ust. 1 TFUE w związku z art. 102 TFUE poprzez przyjęcie, że:

- 1) Komisja nie popełniła oczywistego błędu oceniając interes UE w dalszym badaniu sprawy jako niski i odrzucając skargę z powodu niskiego priorytetu. Zarzut ten dzieli się na cztery zarzuty szczegółowe, dotyczące naruszenia przez Sąd prawa poprzez przyjęcie, że: (i) Komisja nie popełniła oczywistego błędu stwierdzając, że istnieje jedynie ograniczone prawdopodobieństwo ustalenia istnienia zarzucanego naruszenia, (ii) Komisja nie popełniła oczywistego błędu stwierdzając, że zakres koniecznego dochodzenia byłby nieproporcjonalny do prawdopodobieństwa ustalenia istnienia zarzucanego naruszenia, (iii) Komisja nie popełniła oczywistego błędu nie dokonując wyważenia przesłanki wpływu zarzucanego naruszenia na funkcjonowanie rynku wewnętrznego oraz, że (iv) inne przesłanki przy ocenie interesu Unii niż te, które przyjęła Komisja, są niedopuszczalne;
- 2) dwa kanały dystrybucji okien dachowych (sprzedaż na inwestycję oraz inna sprzedaż) nie stanowią świadczeń równoważnych.

W ramach drugiego zarzutu, który dzieli się na dwie części, wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo w postaci zasady dobrej administracji (art. 41 Karty praw podstawowych (dalej: KPP)) w zw. z zasadą prawa do skutecznej ochrony sądowej, prawa do skutecznego środka prawnego przed sądem (art. 47 KPP) w zw. z art. 102 TFUE poprzez jego błędną wykładnię w ramach której przyjął że:

- 1) czas trwania postępowania przed Komisją oraz brak wydania merytorycznej Decyzji nie miał wpływu na możliwość dochodzenia przez Fakro jego podstawowych praw;

- 2) w sprawie nie nastąpiło naruszenie przez Komisję zasady bezstronności, a w konsekwencji, że ustalenie braku interesu UE w rozpoznaniu sprawy nie opierało się na dyskryminujących przesłankach.

W ramach trzeciego zarzutu, wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo w postaci pełnej skuteczności (*effet utile*) art. 102 TFUE w zw. z art. 17 ust. 1 TUE w zw. z art. 105 TUE w zw. z zasadą dobrej administracji w zw. z prawem do skutecznej ochrony sądowej poprzez przyjęcie, że Komisja nie była wyłącznie właściwa do prowadzenia postępowania, Komisja nie była zobowiązana do analizowania sytuacji Fakro pod kątem efektywnej możliwości dochodzenia przez niego praw objętych Skargą do Komisji, zaś Fakro celem dochodzenia swoich praw było zobowiązane do podejmowania równoległe do postępowania prowadzonego przed Komisją działań prawnych przed krajowymi organami konkurencji oraz na drodze sądowej na terytoriach państw członkowskich, gdzie dochodziło do skarżonych naruszeń.

W ramach czwartego zarzutu, wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył art. 296 TFUE poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że Komisja nie naruszyła obowiązku należytego uzasadnienia w zakresie marek walczących i rabatów inwestycyjnych.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 11 lutego 2021 r. – Islamic Republic of Iran Shipping Lines, Hafize Darya Shipping Lines (HDSL), Safiran Payam Darya Shipping Lines (SAPID), Khazar Sea Shipping Lines Co., Rahbaran Omid Darya Ship Management Co., Irinvestship Ltd, IRISL Europe GmbH / Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-506/19 P) ⁽¹⁾

(2021/C 182/64)

Język postępowania: angielski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 319 z 23.09.2019.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 26 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif de Montreuil – Francja) – Bank of China Limited / Ministre de l'Action et des Comptes publics

(Sprawa C-737/19) ⁽¹⁾

(2021/C 182/65)

Język postępowania: francuski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 413 z 9.12.2019.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 5 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Köln – Niemcy) – PR, BV / Germanwings GmbH

(Sprawa C-558/20) ⁽¹⁾

(2021/C 182/66)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 28 z 25.01.2021.
